

BOUŘNÁ VRÁNA

KALYN JOSEPHSONOVÁ

COO
BOO

Bouřná vrána

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.cooboo.cz

www.albatrosmedia.cz

Kalyn Josephsonová

Bouřná vrána – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

COO
BOO

BOUŘNÁ VRÁNA

KALYN JOSEPHSONOVÁ

Přeložily Kristýna Vítková a Hana Netušilová

THE STORM CROW

Copyright © 2019 by Kalyn Josephson

Originally published in the United States by Sourcebooks, Inc.

www.sourcebooks.com

All right reserved.

Cover and internal design © 2019 by Sourcebooks

Cover design by Nicole Hower/Sourcebooks

Cover art © Tran Nguyen

Map © 2019 by Keith Thompson

Translation © Kristýna Vítková a Hana Netušilová, 2020

ISBN tištěné verze 978-80-7544-970-2

ISBN e-knihy 978-80-7544-984-9 (1. zveřejnění, 2020)

Mámě a tátovi
s láskou.

PROLOG

Byla jsem bouří.

Tiskla jsem se mezi vraní křídla a připravovala se k letu střemhlav. V žilách mi koloval adrenalin. Iylino hřejivé teplo mi poskytovalo oporu dokonce i tady, stovky metrů nad zemí, ale štiplavý ledový vítr si vybíral svou daň. Bral mi dech a uvolněné prameny vlasů mě šlehalý do tváře kolem leteckých brýlí.

Tenké opotřebované sedlo nebylo ničím víc než pruhem kůže, na kterém byly připnuty třmeny. Otěže, vedoucí k Iylině zobáku, představovaly jen iluzi ovládnutí – let závisel na důvěře a vzájemném respektu. Kdyby to bylo jinak, žádné množství kůže by mě na Iyliných zádech neudrželo.

Hlavou mi běžely roky Estreliných rad: *Při letu střemhlav drž zpevněné tělo nízko. Povol otěže. Kolena měj vzadu, abys netlačila vráně na klouby křídel.* Zнала jsem je jako svoje boty.

Přitiskla jsem se k vráně ještě víc a společně jsme se vrhly dolů.

Kůži mi pokryla rosa, jak Iylino bouřné kouzlo prořízlo mrak jen chvíli předtím, než jsme jím prolétly a řítily se k zemi. S každou uplynulou vteřinou se ve mně bouřila čirá, nezkalená radost a srdce mi zpívalo až v krku. Jak jsme padaly, zadržela jsem dech a odpočítávala čas – mohly jsme nabrat jen určitou rychlost, jinak by Iyla nedokázala roztáhnout křídla včas.

Patnáct, šestnáct, sedmnáct...

Prolétaly jsme jednou vrstvou mraků za druhou. Pod námi se rozprostíral Aris. Jak jsme se řítily dolů, město bylo jen šmouhou, mořem světél a barev, které se rychle blížily.

Dvacet. Stiskla jsem kolena a Iylina křídla okamžitě vystřelila jako dvě ostrí nože a zachytila vzestupný proud, který nás poslal vzduchem nahoru v elegantním oblouku. Iyla pronikavě vykřikla a na špičkách křídel jí zapraskaly drobné blesky.

Zhluboka jsem se nadechla studeného vzduchu a rozesmála se, vzrušení ze střemhlavého letu ve mně doznívalo jako hřmění. Praha jsem po tom pocitu, jako vyhladovělé plíce prahnou po vzduchu. Nechala jsem se jím naplnit, dokud jsem se necítila nepředstavitelně živá.

V širokých kruzích jsme sestupovaly pořád níž, dokud Iylin stín nezakryl městské ulice.

Aris pod námi připomínal barevnou mapu, hustě zarostlou zelení s ostrůvky divokých květín. Lidé na nás volali, mávali z přeplněných ulic, kde připravovali každoroční slavnost zakončenou Nocí líhnutí, Negnoch. Za pár hodin každičká vrána v celém království Rhodaire předvede mistrovskou ukázkou letu a magie a vyklubou se letošní vráňata.

Jedno z nich bude moje. Dnes v noci si vyberu vlastní vránu a stanu se jezdkyní.

Slétly jsme níž. Děti honily po zemi Iylin stín v naději, že chytí ztracené pero, aby si mohly něco přát. Tohle byla moje oblíbená část létání. Dokonce ještě víc než vzrušení z letu střemhlav nebo z kouzelného plachtění po nekonečné obloze jsem milovala poklidné klouzání nad Arisem a vítr, který mě hladil po kůži.

Dokonce i na hřbetě ukradené vrány. No, vlastně ne tak úplně *ukradené*. Iyla patřila Estrel, mé učitelce a matčině nejlepší přítelkyni, a přestože mě Estrel už dříve nechala letět na Iyle samotnou, vlastně mi technicky vzato pro dnešní večer svolení nedala.

Asi proto, že jsem se jí neptala.

Jemné zatáhnutí za otěže nasměrovalo Iylu o trochu výš a pak jsme letěly podél křišťálově průzračné vody kanálu letky Rynthene. Po mé levici pomáhaly zemní vrány s obděláváním polí, vlnami magie v širokých záběrech obracely půdu. Napravo se zalesklo pohasínající sluneční světlo na zbroji bitevní vrány.

V celém Arisu dokončovaly vrány a jejich jezdci své denní úkoly. Později se připojí k armádě shromažďující se ze všech končin Rhodaire, aby se společně připravili na Nebeský tanec.

Sledovaly jsme kanál až k paláci ve středu města. Obrovská stavba z šedého kamene se vypínala k obloze, šlahouny popínavě se plazily po jejím světlém průčelí jako vrásky smíchu ve tváři. Z každé ze čtyř stran ústřední věže vybíhaly půlměsícovité přistávací plochy a já jsem tu nejbližší využila jako ukazatel, abych Iylu stočila přímo ke královskému hnízdišti. Byla to vysoká kulatá věž se širokými okny ve třetím patře kvůli snadnému přistávání.

Trochu jsem znervózněla. Přistání byla ta nejtěžší část, dokonce i s Estrelinými lekcemi navěky vyrytými v hlavě.

Nech vránu, ať si poradí; ví, co dělá. Přenes váhu dozadu. Nikdy nesesedej, dokud nesloží křídla, jinak riskuješ, že jí je vykloubíš.

Snadno jsme proklouzly do útrob hnízdiště. Pro Iylu byl ten manévr stejně přirozený jako dýchání. Zabrala křídly vzad, až se sláma rozlétla po kamenné podlaze, natáhla obrovské černé pářáty dopředu a chytila se nejbližšího hřadu. Přistály jsme a Iyla pevně přitiskla křídla k vypracovanému tělu. Byla štíhlá a svalnatá a s proporcemi trochu delšími a ohebnějšími, než ptáci obvykle mívají, v ní bylo něco trochu hadího.

Zavýskla jsem a s úsměvem od ucha k uchu jsem si stáhla ochranné brýle, seskočila z jejího hřbetu a objala ji. Narovнала dlouhý krk a ztuhla, ale už dávno jsem přišla na to, že ta objetí nejen snáší, ale tajně si v nich libuje.

„Anthio!“

Moje nadšení vmžiku zchladil matčin ostrý hlas. Protější okno vyplnil třepot černých křídel, jak v něm na hřadu naproti Iyle hladce přistála její bitevní vrána, samec jménem Týros. Oprášila jsem si z obličejce rozvířenou slámu.

Matka seskočila dolů a došla ke mně krokem hladkým a pružným jako bažinná kočka. Se zapadajícím sluncem za zády vypadala každým coulem jako královna, kterou také byla. Soumravné světlo dodávalo její snědé pokožce a naleštěnému koženému jezdeckému obleku zář vnitřního ohně.

„Co si ve jménu Svatých myslíš, že děláš?“ zeptala se.

„Ehm, mluvím s Iylou?“ pokusila jsem se. Ve lhaní jsem nikdy nebyla zvlášť dobrá. Iyle sloužilo ke cti, že tiše zakrākala, jako by byla skutečně součástí rozhovoru.

Matka se neusmála. Ani jsem to nečekala.

„Uklidni se, Alandro.“ Ze schodiště po mém boku se vynořila Estrel, dlouhé tmavé kadeře spletené v silném copu jako já. „Dala jsem jí svolení.“

Jediná osoba, která mohla matce říct, aby se uklidnila, aniž riskovala stažení z kůže, byla právě Estrel, moje teta v každém směru, až na ten pokrevní.

Ty dvě spolu vyrostly. Dokonce i vypadaly jako sestry, ačkoli Alandra byla vyšší a štíhlejší.

Matka se zamračila a já jsem se pod ostrým ocelově šedým pohledem narovнала. Její oči mi vždycky připomínaly ostří nožů, navždy se pokoušející přiříznout a uhladit mé tvary v nekonečné snaze po dokonalosti.

„Podařil se mi bezchybný střemhlavý let,“ pochlubila jsem se, jako by moje schopnost zvládnout jezdecké techniky mnohem náročnější než pro mých sedmnáct let mohla její pohled obměkčit.

Jenom ji to přimělo k ještě většímu zamračení. „Vzít vránu jiného jezdce na projížďku pro zábavu a pokoušet se o nebez-

pečné manévry není jen bláznovství, ale i urážka.“ Trhla jsem sebou. „Jestli chceš prokázat, že jsi schopná stát se vůdkyní jezdců, můžeš začít tím, že nebudeš porušovat každý zákon a zvyk, podle kterých žijeme.“

Odmítla jsem se nechat žárem jejích slov sežehnout. „No, možná kdybys se mnou trávila během dne víc času než vteřinu, znala bych zákony líp.“

Estrel se ostře nadechla, ale matka znehybněla víc než stínová vrána, skrývajíc se v temnotě. Přisahalabych, že na zlomek vteřiny se v jejím ocelovém pohledu mihla jakási bolest, ale rychle zmizela.

Čelenka ze stříbrných per, která zdobila její čelo, zářila jako tekuté měsíční světlo. „Očekávám tě zpátky před líhnutím.“ Otočila se k Tyrosovi, který seskočil z hřadu na širokou okenní římsu. Dokonalá ukázka síly na pozadí blížící se noci. S elegancí, jakou jsem si ještě nevybrousila, se vyhoupla do sedla. Tyros s křídly těsně přitisknutými k tělu skočil. Zmizeli z výhledu a byli pryč sotva jeden nádech, než se vznesli nahoru kolem okna a stoupali k tmavnoucí obloze.

„To šlo dobře,“ zamumlala jsem.

Estrel mi vrazila pohlavek, až jsem sebou trhla a začala si třít týl, ačkoli to ani nebolelo. „Přestaň mi krást vránu!“

Navzdory úsečnému tónu se v její tváři objevil široký úsměv, a když jsem jí ho oplatila, tiše se rozesmála.

Ani ve snu bych se nepokusila udělat to, co teď s Iylou, s nějakým jiným jezdcem a jeho vránou. Každá jiná by mě zobákem popadla za nohu a shodila ze zad, princezna neprincezna. Tak to bude, dokud nebudu mít své vlastní zvíře.

Sjela jsem pohledem na zlaté a černé kontury Estrelina tetování, které jí sahalo přes celá svalnatá ramena a označovalo ji jako jednu z devíti rhodairských vraních mistrů. Zatímco hlavy letek dohlížely na své lidi, mistři Corvé dohlíželi na jejich vrány.

Dnes večer si vyberu vlastní vránu. Stanu se jezdcem. A jednoho dne si vysloužím tetování a stanu se královskou Corvé po Estrel.

„Nebeský tanec začíná za hodinu,“ řekla Estrel. „A pak musíš zpátky sem k líhnutí. Jdete s Kivou dnes večer do města?“

„Do hostince u Ruy.“

Ušklíbala se. „Oddechni si. Užij si to. Už brzy budeš mít svou vlastní vránu.“

Už brzy mi pořád ještě připadalo jako věčnost. Vyrazila jsem dolů po točitém schodišti hnízdiště a vyhýbala se sluhům, balancujícím s tácy vysoko naloženými masem. Vyběhla jsem ven do dokonalého rhodairského zimního večera. Vzduch byl chladný, ale ne studený, a byl v něm cítit možný déšť. Bouřné vrány ho udrží stranou, třebaže jsem si přála, aby ho nechaly padat. Vždycky jsem toužila spatřit Nebeský tanec za deště.

Uvolněné prameny vlasů mě šlehalo do tváří, jak jsem probíhala zahradami, palácovou bránou a ulicemi hustě lemovanými zelenými stromy a révou, pnoucí se po budovách jako stružky dešťové vody.

Zahnula jsem na hlavní třídu, vedoucí mezi letkami Caravel a Thereal, pak to vzala doprava přímo do Therealu a zpomalila, teprve když mě přivítala vlna hudby a smíchu. Doběhla jsem k hospodě u Ruy, jasně modré budově na rohu ulice, přes jejíž bok se rozpínala vrána v barvách západu slunce, namalovaná v noci pouličním umělcem.

Místní rodáci, snědí Rhodairánci, se tu procházeli společně s pestrobarevně oděnými Trendellánci s tmavou pletí, jejichž země ležela mnohem dál na východ. A všichni vypadali proti bílému, vytáhlému Koroviáncům z království na dalekém severu zakrslí. Lidé se sjížděli do Rhodaire na Negnoch ze všech koutů světa. Dokonce jsem spatřila i pár flamendrů z Illucie, našeho severního souseda, ačkoli ti tu byli nejspíš jen kvůli festiva-

lovým slevám na cenách rhodairských zbraní. Nebo to možná byly stráže illuciánských hodnostářů na státní návštěvě.

Což byl nejspíš důvod, proč byla matka tak podrážděná: jejich přítomnost a královna, která nám hrozila válkou. Už se zmocnila dvou království.

Někdo mě popadl za ruku a otočil. Usmívala se na mě Kiva. Vlasy v barvě měsíčního svitu, které obvykle nosila zapletené v copu, měla rozpuštěné a splývaly jí ve vlnách na ramena. Pořád byla oblečená v uniformě hradní stráže, což ji dělalo starší – někdy jsem pochybovala, že má vůbec něco jiného na sebe. Do konce měla u boku i svůj meč.

„Začínala jsem si myslet, že nedorazíš!“ křikla, aby ji bylo v tom povyku slyšet.

„A nechám tě sníst všechny pomerančové koláčky?“

„Typické. Jsi tu jen kvůli jídlu.“

Kývla jsem bradou k její uniformě. „Doufáš, že na někoho uděláš dojem?“ Už týdný flirtovala s jedním děvčetem od Ruy.

Kivě zahořely tváře a štouchla do mě ramenem.

Zazubila jsem se. „Kdo tam bude dřív?“

Zapluly jsme do davu, vyhýbaly se loktům a houpajícím se bokům. Po stranách ulic čekaly koše s posledním letošním ovocem, od jasně žlutých mang po čerstvě natrhané pomeranče. Nad hlavami nám z téměř bezmračné oblohy burácel hrom, jak bouřné vrány odměřovaly čas.

Noc mījela v útržcích. Pila jsem jedno talcé za druhým, sladký džus plný kousků ovoce, a jedla tolik pomerančových koláčků, kolik se do mě vešlo. Tančily jsme a zpívaly, táhly se ulicí za akrobaty a polykači ohně, vozy s cukrovím a ovocnými koláčky. Děti se smíchem pobíhaly ulicemi, k zápěstím na dlouhých tenkých provázcích přivázané draky ve tvaru vran. Říkalo se, že pokud váš drak přechká noc nepoškozený, je vaším osudem stát se jezdcem.

Znovu zahřměl hrom. Nebeský tanec právě začínal.

Nad palácem zakroužily v líných křivkách vrány s jezdci v sedlech a proti obloze vypadaly jako stíny. Za zády měly západ slunce, který všechno podmalovával slézovými, karmínovými, smetanovými a tmavofialovými tóny.

Zazněly bubny, nejdřív hluboké a pomalé, sladěné s rytmem kroužících vran. Pak začaly zrychlovat a přidaly se vyšší tóny. Vrány se rozlétly do všech směrů, některé se vrhly přímo dolů, jiné naplno vyrazily vzhůru. Otáčely se a padaly, proplétaly se mezi sebou přesnými, ladnými pohyby.

Ohňová vrána otevřela zobák a vypustila proud modře zbarvených plamenů na větrnou družku, která odfoukla oheň k vodní vráně a ta ho vodou ze svého zobanu proměnila v páru. Sluneční vrány rozsvítily oblohu nadpozemským zlatem a jejich záře pohasínala jako světlo padajících hvězd. Stínové vrány kolem nich splétaly stuhý noční tmy a tvořily tak komplikované mihotavé vzory.

Každý pohyb vrány napodobila jiná naproti ní, jedna formace se plynule měnila v další a vytvářela souměrné dílo ptáků, lidí i magie, všechno setkané v tanci mezi oblaky.

Bubny zavířily rychleji. Vyšlehl blesk a následovalo hřmění, držící krok s rytmem. Vrány klesaly, kroužily a stoupaly v dokonale načasovaných manévrech, které jsem toužila vyzkoušet. Srdce mi s nimi běželo o závod, představovala jsem si vítr ve vlasech a hřejivé teplo vrány pod sebou.

Jak hudba vrcholila, všichni ptáci vystřelili vzhůru, nesení tahem větrných a bouřných vran. Pak se vrhli střemhlav.

Jak doznívala ozvěna posledních úderů bubnů, vrány se rozlétly všemi směry v dokonale provedených pádech. V okamžiku, kdy slunce konečně zapadlo, oblohu naplnil jejich hluboký, ozvěnou se vracející křik a vrány křídly zahálily noc.

Pořád ještě v extázi z tance jsme s Kivou poodešly z hlavní ulice, abychom našly další stánek s talcé. Obloha se vyčisti-

la a všechny vrány se vrátily do svých hnízdišť v městských letkách, aby se nechaly odsedlat a nakrmit. Výjevy z Nebeského tance ovšem zůstávaly otisknuté pod mými očními víčky. Už brzy budu také jeho součástí.

„Přijdeš pozdě,“ varovala mě Kiva, jak jsme se proplétaly davem na ulici.

„Než vrány odstrojí a nakrmí, zabere to alespoň půl hodiny.“

„Což znamená, že za půl hodiny teprve půjdeš.“

„Já nechodím pozdě zas *tak* často...“

„Ale ano, chodíš.“

„Dobře, ale...“

Vzduch prořízl hlasitý skřek. Ztuhla jsem. Kiva zajela rukou k meči, přistoupila ke mně a zaštitila mě. Ticho se sneslo jako deka, vysálo z přeplněných ulic vzduch. Srdce mi vyskočilo až do krku a na mávnutí křídel se zastavil čas.

Pak z therealského hnízdiště vyšlehly plameny.

Ze skřeků se stal sbor, vřeštění vran stoupalo jako příliv. Hnízdní věže ve všech letkách jednu po druhé zachvacoval požár.

Stála jsem jako přikovaná k zemi, v plicích mě pátil štiplavý kouř a v očích světlo plamenů až příliš jasné, než aby se na něj dalo dívat. Přesto jsem nemohla odtrhnout pohled, moje mysl odmítala zpracovat, co jsem viděla.

Město hořelo.

Ta slova mi vpadla do vědomí jako zubaté rozeklané kameny, příliš těžké a ostré, než aby se daly uchopit.

Dav nás sevřel, lidé vráželi do vozíků i jeden do druhého, jak se snažili rozběhnout různými směry. Kiva se ke mně přitiskla, meč napůl vytažený. Povědomé zaskřípání oceli mě vytrhlo z transu. Popadla jsem ji za zápěstí. „Je tu moc lidí!“

Zamračila se na mě, chytila mě za paži a razila si cestu zmítajícím se davem. Byla o hlavu vyšší než ostatní a lidé uhýbali, aby se vyhnuli jejím loktům a vrčení. Tlačily jsme se mezi nimi

stále dál, dokud jsme se nedostaly ke kraji a nenadechly se čerstvého vzduchu, který už byl plný kouře.

„Pojď dál!“ Bez zastavení jsem spěchala ulicemi zpátky k paláci i s Kivou v patách.

Oheň přšel jako déšť.

Kanul z budov, objímal praskající kameny a žhnoucí dřevo a šířil se od therealské líhně jako povodeň. Keře lemující ulici planuly jako pochodně, stromy obtěžkané ovocem se měnily v popel a plnily vzduch odporných puchem spáleného cukru. Mísil se s pachem spáleného masa.

Cestu nám zahradil oheň a přinutil nás zastavit. Jak mnou pronikl srdcervoucí křik, uvědomila jsem si, že to nebyla zápalná koule: byl to člověk, pohlcený plameny.

Obrátil se mi žaludek. Dávila jsem se otráveným vzduchem, jak jsem se ho zoufale snažila dostat z plic. Kiva mi trhla paži a táhla mě pryč. Obrázek hořícího muže se mi neustále míhal před očima, až se mi zdálo, že už nikdy nic jiného neuvidím.

Když jsme zahnuly na cestu k paláci, klopýtavě jsem zastavila. Z královského hnízdiště a líhně stoupal černý dým, tmavší než noc. Oheň se svíjel a hladovými drápy se sápal z otevřených oken. Z jednoho z nich vyskočila vrána s hořícím peřím. Sotva měla čas roztáhnout křídla, než jí šíp proklál srdce. Další zasáhl hrdlo. S odporným křupnutím spadla o čtyři patra níž.

Nedávalo to žádný smysl. Tam uvnitř byla vejce a vrány... Moje myšlenky se skřípěním zabrzdily, nemohla jsem to domyslet do konce. Neschopná uvažovat, neschopná dýchat.

Přišla jsem k sobě, teprve když se mnou Kiva zatřásla, až mě skoro povalila. „Hni se!“ zaječela.

Pomalu jsem se na ni podívala. Tasila meč a plameny vrhaly na její bledou pokožku podivné stíny. Na nemožně dlouhou chvíli dokázal můj kouřem zahlcený mozek vnímat jen její světlé nespoutané vlasy. Byly bílé jako kost.

Znovu do mě strčila, až jsem klopýtla. „Anthio, hni se!“

Zamrkala jsem. Strážníci utíkali všemi směry a křičeli rozkazy. Někteří měli vytažené meče a bojovali s vojáky se světlou pletí, oblečenými v černé kůži. Jiní přesto jen stáli a zírali na stoupající sloup ohně a dýmu. Pomalu mi to došlo. Poznala jsem zlatou koňskou hlavu ve znaku na jejich uniformách.

Illucia napadla Rhodaire.

Illucia vraždila vrány.

Za Kivou se cosi pohnulo. Objevila se moje matka, šedé oči vytréštěné a obličej potřísněný krví. V každé ruce držela dýku. „Běžte dovnitř do paláce!“ přikázala, ale ani to se mnou nehnu-lo. Zasunula zbraň do pochvy a vzala mě za rameno. „Anthio, musíš jít dovnitř. Prosím.“

Cítila jsem teplo. Až moc tepla, ale taky podivný klid. Jako by cosi sáhlo do mých útrob a setřelo všechen strach, zmatek i to hrozné, hroživé uvědomění. Kůže mi zpívala a ten zvuk mi naplnil uši, hruď i kosti.

Matka zaklela a řekla něco Kivě. Pak ještě chvílku váhala a zaryla mi prsty do ramene silněji. Něco jí problesklo očima, zapomenutý cit, který hrozil, že se dostane ven – a pak vyrazila směrem k líhni. Vrhla jsem se za ní, ale Kiviny silné paže mě strhly zpátky. Matka zmizela ve změti plamenů. Pak byla na- jednou pryč i Kiva a já jsem zapomněla mrkat, v očích jenom oheň.

Zazvonily meče, kov třeskl o kov tak blízko, že jsem se otočila. Jen o kousek dál se Kiva bila s illuciánským vojákem. Mířil ten útok na mě? Tu myšlenku jsem sotva zaregistrovala. Jediné, na co jsem dokázala myslet, byl rostoucí žár a umírající vzduch. Skřeky vran a lidí v tmavé noci se od sebe nedaly rozlišit.

Illuciánský voják čelil Kivinu meči a já se obrátila zpátky k hnízdišti právě včas, abych ve dveřích spatřila hroutícího se člověka.

Moje tělo reagovalo samo. Skočila jsem dopředu a volala matku. Ten kdosi se převálil, lezl k východu a plameny se kolem něj plazily jako had připravený k útoku. Nebyla to moje matka.

„Estrel!“ Popadla jsem ji za ruku. Ani jsem si neuvědomila, že na ní hoří oblečení, že ona sama hoří, a vši silou jsem zatáhla. Plameny přeskočily na můj rukáv, ale zatáhla jsem ještě víc a obě jsme dopadly na vlhký trávník. Válela jsem s ní sem a tam a pak tu byla i Kiva a udusila oheň svým pláštěm.

Kiva na mě něco křičela, ale kvůli hučení krve v uších jsem ji neslyšela. Pak mě popadla a hodila na trávu, praštila mi s rukou a okrajem pláště na ní hasila plameny.

Zírala jsem na svou spálenou kůži, která teď vypadala jako sešívaná deka z opařeného bílého a rudého masa. Rudého. Rudého jako oheň, který přšel kolem mě a stravoval královskou líheň, stravoval moji matku, stravoval úplně všechno.

Cítila jsem Kivu vedle sebe, jako někdo cítí stín v patách, nehmatatelnou přítomnost. Mluvila, říkala tolik věcí. Věcí, které nedávaly žádný smysl. Věcí, jako že je moje matka mrtvá, že vrány jsou pryč, že přicházejí illuciánští vojáci, že je jich spousta už tady.

Chvilí mi trvalo, než jsem si uvědomila, že pozoruji cosi na obloze. Vrána, jasná jako maličké slunce, planoucí od zobáku po ocas, stoupala nocí, křídla rozpjatá, jako by se oheň stal její součástí. Plápolající plášť žhnoucího peří. Pak oheň sežehl peří a maso až na kost a vrána se zřítila k zemi jako padající hvězda.

Dopadla kousek přede mě a vybuchla jako pohřební hraniče. Jen můj bolavý krk mi sdělil, že jsem celou dobu jejího pádu křičela.

„Musíme se pohnout!“ zařvala Kiva.

Teprve teď jsem se přiměla na ni podívat. Spatřit slzy, tekoucí po její popelem potřísněné tváři, a cítit i své vlastní, jak se mi horce řinou po kůži, než se mi spáleniny rozhořely bolestí a celý svět zbělal.

Vrány jsou pryč.

Každý den jsem si ta slova opakovala, ale nezdála se skutečná. Ani svět se nezdál skutečný. Každý nádech měl příchut' lži, jako bych se ocitla v jiné realitě, plné popela a žalostných vzpomínek, které se do mě zarývaly a trhaly mě jako spáry na kusy.

Bez mávání vraních křídel vzduch zmrtvěl. Palácové zahrady zahalilo ticho, ohořelé královské hnízdiště se tyčilo opodál jako náhrobní kámen. Dokonce i sluneční světlo vypadalo jinak, ostře se odráželo od palácových stěn, jako by se bálo dostat příliš blízko.

Seděla jsem u stolu na terase a prstem přejížděla podél červených a bílých skvrn tam, kde mi před měsíci zjizvily pokožku spáleniny, a zoufale se pokoušela ignorovat muže stojícího proti mně.

Illuciánský posel byl oblečený v bohatém, skvěle střiženém modrém oděvu lemovaném zlatem, jehož materiál byl pro rhodairské letní slunce příliš teplý. Nebyl to voják, ale navzdory tomu měl připnutý meč a uměl s ním zacházet. Bylo mu dovoleno si ho ponechat, protože požádat Illuciána, aby se vzdal zbraně, bylo stejné jako požádat vlka, aby vás nekousl, když mu trháte zub. Pro jistotu však na dosah stáli dva palácoví strážci.

Svatí mě museli nenávidět. Už to bylo téměř půl roku, co Illuciánská říše zničila můj život. Od té doby jsem sotva opustila

svou komnatu. Stěží jsem se dokázala dostat z postele. Dokonce i teď jsem měla chuť se pohýbít pod přikrývkami a zmizet v temnotě. A když jsem se konečně zvládla dohrabat po schodech dolů, přesvědčená, že by to mohl být jakž takž slušný den, zůstala jsem tu trčet a musím zírat na Illuciána.

Propaloval mě pohledem a mě stálo všechny síly, abych se na něj nepodívala. Bála jsem se, co bych mohla udělat, kdybych na něm spočinula očima.

Na žalář žalu a bolesti, který mě věznil, útočil žhavý vztek, který ve mně jiskru po jiskře posledních pár měsíců doutnal. Nenáviděla jsem skutečnost že mu dovolili přijet do Rhodaire a umožnili mu vstup do paláce. Nenáviděla jsem, že musíme vyslechnout požadavky jeho královny, že nemám vránu, která by ho popadla za jeho dokonale střiženou uniformu a zvedla ho vysoko, vysoko do vzduchu...

„Dostaví se královna brzy?“ zeptal se už podruhé s lehkým přízvukem.

Znělo to jako škrábání vraních spárů po kameni a mně se navzdory slunci zježily vlasy v zátylku, jak mě zamrazilo. Čekali jsme na mou sestru už dobrých deset minut.

„Jestli se zeptáte ještě jednou, možná mě tentokrát zničehonic osvítl.“ Nebyla to zrovna diplomatická odpověď, ale politika nikdy nebyla moje silná stránka.

„Dostaví se královna brzy?“

Prudce jsem zvedla hlavu a probodla ho pohledem. Usmál se a já jsem nad tím jeho malým vítězstvím zaskřípala zuby. *Ignoruj ho*. Přinutila jsem se upřít pohled do palácových zahrad a pomalu jsem vydechla. *Slíbila* jsem si, že dnešek bude hezký den. Potřebovala jsem hezký den. Ale jediné, na co jsem tvářil v tvář Illuciánovi dokázala myslet, bylo, co všechno nám vzali. Co nám pořád ještě berou. Terorizují naše hranice, přepadávají naše obchodní trasy, potápějí naše lodě.

Dívat se do zahrad nepomohlo. Moje oči automaticky vyhledávaly místa, kde květiny začaly vadnout a kde se v zeleni šířily hnědooranžové skvrny. Bez magie zemních vran byly rostliny, jako třeba zářivě kvetoucí šlahouny delladonu, které se pnuly po mřížoví na stěnách paláce, jen krůček od toho, aby se obrátily v prach.

Rhodaire umíralo.

Odvrátila jsem pohled a pomalu zamrkala. Bez bouřných vran, které by ho zmírnily, neúnavně přetrvávalo horké a vlhké letní počasí. Ve vzduchu visela těžká sladká vůně ovocných stromů, která se na mě tlačila ze všech stran a dusila mě. Jenom ten posel mě udržoval v pozoru. Co tu chtěl?

Skrz otevřené dveře k nám dolehly hlasy. Narovнала jsem se. Na terasu vstoupila moje sestra. Se svým bezvadným držním těla a tmavými vlasy volně splývajícími až k pasu byla opravdu působivá. Za ní šla Kiva a kovové přezky na její zelenostříbrné uniformě palácové strážce házely sluneční prásátka. Když vklouzla na své místo po mém boku, napětí v mých ramenou povolilo. „Vaše Veličenstvo.“ Posel se sotva uklonil hlavou.

Caliziny oči v barvě oceli ho rychle odhadly. Tvář měla nehybnou jako masku. „Můžeme si promluvit uvnitř.“

Když ji posel následoval do zimní zahrady v zadní části terasy, zamračila jsem se. Proč Caliza nechce, abych to slyšela?

Kiva se posadila vedle mě a ruka jí klesla do přirozené polohy na hrušku meče ve tvaru vrány. „Promiň, že to trvalo tak dlouho. Měla schůzku.“

„To není tvoje chyba. Kromě toho jsme se tu náramně bavili!“ Svezla jsem se v křesle níž a opřela si hlavu o opěrku.

Nepřešel jediný den, kdy bych nemyslela na vrány. Nedomáčkala jsem před vzpomínkami zabouchnout dveře. V mysli se mi neustále přehrávaly scény, jak navštěvuji královskou líheň a lechtám mláďata bouřných vran, až srší maličkými blesky,

nebo jak se procházím v záři sluneční vrány za temné noci. Posel to všechno jenom zhoršil.

Záblesk rudé mě přiměl sebou trhnout, ale bylo to jen syté rubínové peří barvy zralého granátového jablka dvou letních tanagar, které prolétly kolem. *Jsi v bezpečí. Nemysli na to.* Nepřítomně jsem si mnula zjizvenou paži.

Kiva mě upřeně pozorovala. Povzdechla jsem si, narovнала se a přetočila si stříbrný náramek na pravém zápěstí. „Nechystám se zalézt zpátky do postele, jasné?“

„Dobře. Nemám čas běžet pro kbelík vody, abych ho na tebe vychrstla.“ Usmála se a já jí to oplatila hlubokým zamračením. Žertovala – z větší části.

„Na můj vkus si to až moc užíváš,“ řekla jsem.

Kivin úsměv zakolísal. „Nijak se mi nelíbí vídat tě takhle.“

Začala jsem čelist, ale neodpověděla. *Jsem jenom smutná. Brzy se přes to dostanu.* V duchu jsem si to opakovala jako mantru a ignorovala tichý hlásek, který šeptal, že už to bude skoro šest měsíců. Zatímco jsem se schovávala, svět šel dál beze mě.

V žaludku jsem ucítila bodnutí viny. Nelíbilo se mi pomyslení, že si o mě Kiva dělá starosti. Ani to, že jsem příčinou její bolesti. Trvalo mi měsíce, než jsem se jí svěčila. Žila jsem v přesvědčení, že ve chvíli, kdy někomu řeknu, že se cítím, jako by se země rozevřela a celou mě spolkla, prohlásí, že jsem směšná. Teatrální. Slabá. Jenže Kiva mě místo toho vyslechla a pak mě držela v náručí, zatímco já jsem plakala až do ochraptění.

Kiva se pohodlně opřela, přehodila si cop zlatobílých vlasů přes rameno a zvedla ruku, aby si zastínila obličej před sluncem. Narodila se v Rhodaire, ale její světlá koroviánská pleť se snadno spálila. „Co myslíš, že chce?“ kývla směrem, kudy odešli posel s Calizou. „Nic dobrého.“

Neviděla jsem žádného Illuciána už od Negnoch, Noci líhnutí. Od chvíle, kdy rhodairští zrádci pomohli illuciánským vo-

jákům zapálit líhně a jejich elitní lučištníci postríleli všechny vrány, kterým se podařilo uniknout z plamenů.

Teď jí lidé říkali Ronoch. Rudá noc.

Kdyby se illuciánská armáda tehdy tolik nerozdrobila a nerozvinula, mohla se Rhodaire zmocnit už napoprvé.

Nejdřív jsem chtěla pomstu. Hluboko uvnitř jedna část mě, která nenáviděla tu poraženou osobu, co se ze mě stala, po ní toužila pořád. Jenže teď už jsem věděla, že jsme neměli šanci. To, že Illucia dobyla skoro polovinu kontinentu, mělo svůj důvod – jejich armáda byla nezastavitelná. A brzy budou mít i Rhodaire.

Najednou k nám ze zimní zahrady dolehl poslův hlas. Kiva i já jsme okamžitě ztichly a naklonily se, abychom lépe slyšely. „Odpověď mé královny máte, Vaše Veličenstvo,“ zapředl.

Při zmínce o illuciánské královně jsem prudce zvedla hlavu a upřela pohled do Kivinych očí. V hrudi mi zaplálo, hněv se opět probudil k životu. Pak na terasu vstoupila Caliza. Za ní se tyčil posel s tak samolibým úšklebkem zadostiučinění, až se mi zvedl žaludek.

„Musíme si promluvit,“ řekla mi Caliza a podívala se na Kivu. „O samotě.“

Kiva vstala. „Mám teď výcvik rekrutů. Půjď se na mě potom podívat,“ řekla mi. Pak se poklonila a protáhla se kolem Calizy pryč. Posel vypadal, že má v úmyslu zůstat, ale Kiva se zastavila a tázavě se na něj zadívala. Její působivá postava mu dala jasně najevo, že nemá na vybranou. Moudře odešel.

Caliza se posadila na Kivino místo, sundala si z hlavy čelenku z propletených stříbrných per a položila ji na stůl. Zadívala jsem se na odznak její moci. Využívala každé příležitosti, aby si ji sundala, a prohlašovala, že se jí do ní zamotávají vlasy.

Nutí ji to příliš myslet na matku.

Chápala jsem to. Odpovídající doplněk – náramek ze stříbrných pírek na mém zápěstí – patřil Estrel. Obě teď byly mrt-

vé. Moji matku zákeřně přepadli v líhni, ale Estrel... Její smrt nebyla rychlá.

Moje myšlenky přerušil Calizin hlas. „Máš na dnešek v plánu něco produktivního?“ Probodla jsem ji pohledem a přimhouřila oči. Povzdechla si. „Je to oprávněná otázka, Thio. Sotva s někým promluvíš a strávila jsi ve své komnatě tolik času. Kdyby ses trochu snažila...“

„Jestli jsi chtěla mluvit o tomhle, pak odcházím.“ Nepotřebovala jsem znovu přednášku. Nechtěla jsem se cítit takhle, ale nedokázala jsem to zastavit. Zkoušela jsem to.

Na čele jí naskočila vráska. Vždycky když se to stalo, strašně připomínala matku. Vynikl její hubený oválný obličej a vysoké lící kosti, které mívaly společné.

Taky jsem tak vypadala, až na to, že vlasy jsem měla kudrnaté, zatímco Caliziny byly jen zvlněné. Moji tvář na rozdíl od její zdobil poprašek hnědých pih a tam, kde ona byla vysoká a štíhlá jako proutek, moje tělo zesílilo léty jezdeckého tréninku. Nebo to tak alespoň bývalo. Teď moji postavu krásnilo o něco méně svalů a o něco více křivek.

Ale obě jsme měly stejné oči, matčiny oči. Ne typické rhodairské temně hnědé, ale jasně šedé jako bouřkové mraky ozářené bleskem.

„Je ti sedmnáct, jsi dospělá,“ oznámila mi. „Musíš se sebrat. Nemůžeš strávit zbytek života ve své komnatě.“

„Musím se sebrat?“ Zlomil se mi hlas. Jak se můžu díky třem obyčejným slovům cítit tak nicotná?

Položila mi ruku na zdravou paži. Zírala jsem na ni, jako by byla cizí. „Jsi naživu, Anthio. Buď vděčná. Nech to za sebou a jdi dál.“

Uculkla jsem a vytrhla jí ruku. „Ty to nechápeš. Já nemůžu... nemůžu...“ Sevřelo se mi hrdlo a uzamklo slova uvnitř. Jak můžu vysvětlit něco, čemu ani sama nerozumím? Tohle byla

přesně Caliza, myslela si, že problém se dá vyřešit prostou logikou.

To byl pravý důvod, proč jsem se schovávala ve své komnatě, proč jsem tam teď chtěla zase utéct. Když jsem byla sama, nikdo mě nenutil cítit se jako nevděčná malá holka, odmítnutá a méněcenná. Nikdo se na mě nedíval jako teď Caliza: zklamaně, netrpělivě, vyčítavě. Jako by to všechno bylo jen v mé hlavě a já to mohla zahnat, jen kdybych se dost snažila.

Chápala vůbec, že bych to udělala, kdybych mohla?

Ztěžka jsem polkla. „Co ode mě chceš, Calizo? Abych se provdala za nějakého cizího prince a předstírala, že ho mám ráda, aby spolu naše země dobře vycházely?“ Ztuhla a já jsem okamžitě svých slov litovala.

„Omlouvám se. To nebylo fér,“ řekla jsem. Caliza se provdala za Kurena, protože podpora Trendellu pomáhala Rhodaire bez vran přežít. Byl to druhý nejstarší princ z východního království, dobrý člověk. Dokonce i teď byl v Trendellu a řídil pomoc ve prospěch Rhodaire. „Máš od něj nějaké zprávy?“

„Přišly dnes ráno.“

Čekala jsem, ale nic víc neřekla. Ticho se prodlužovalo. Na ramenou se mi usadila povědomá tíha, nutkání zalézt do postele a strávit den pod přikrývkami pomalu sílilo.

Ne. Nahmatala jsem Estrelin náramek. Podle někdejší Kiviny rady jsem si tu tíhu představila jako hada, který mi klouže z ramen a plazí se pryč, až úplně zmizí. Až na to, že mě nikdy doopravdy neopouštěla.

Caliza si pohrávala s několika pramínky vlasů. Dokonce i projevy nervozity měla stejné jako matka. Poslední dobou byly výraznější, ačkoli před lidmi pořád své emoce držela na uzdě. Dovednost, kterou jsem si nikdy neosvojila. Ale na mě se utrhovala a byla popudlivější víc než kdykoli dřív.

„O co doopravdy jde, Calizo?“ zeptala jsem se.

Prsty se jí zastavily a pohlédla mi do očí. Ty její byly klidné a odhodlané, ale viděla jsem za nimi bouři, která byla na spadnutí. Sbíralo se k ní už celé dny.

„Armády není snadné vybudovat,“ odpověděla. „Chce to čas, aby se rozrostly, vycvičily, vyzbrojily. Poté co jsme přišli o vrátny, musíme úplně změnit to, co jsme vojáky učili dřív. Trendell byl doposud velmi nápomocný a za posledních pár měsíců jsme udělali pokrok, ale nestačí to. A s nedostatkem jídla, ztrátou práce a řemesel, s tím vším, jestli Illucia...“

„Hrozí nám útokem?“

Caliza sevřela rty do úzké linky. „Královna Razel nehrozí. Jemně naznačuje, až si člověk není jistý, jestli to řekla, nebo jestli si to jen domýšlí. Ale ať už to řekla nebo ne, její činy mluví jasně. Naši zvědové to potvrzují: na našich hranicích teď stojí polovina její armády.“

Zadrhl se mi dech a sevřela jsem ruce v pěst. „Co chce?“

„Pokoušela jsem se najít jinou možnost, Thio. Prosím, věř mi, že k tomuhle bych nikdy dobrovolně nesvolila. Ale válku s Illucií nemůžeme ustát. Nemáme na vybranou.“

„O čem to mluvíš?“ Zastavilo se mi srdce. Co to udělala?

„Souhlasila jsem se sňatkem mezi tebou a princem Ericenem.“

Ta slova mnou pronikla jako spáry a zabořila se hluboko do masa. Čekala jsem na bolest. Nepřišla. Protože tohle nebylo skutečné. Nedělo se to.

Hrdlo mi hořelo – nedýchala jsem. Caliza něco říkala, ale její slova zněla, jako by se musela brodit medem, aby ke mně dolehla.

Něco se dotklo mé paže a já jsem vyskočila, až jsem převrhla křeslo. Caliza se postavila a natáhla ke mně ruku. Couvala jsem.

„Prosím, Thio.“

Z krku mi vybublalo cosi jako smích, ale mnohem divočejší a nebezpečnější. Dokonce se mě ani nezeptala. Zasnoubila mě

se synem ženy, která nařídila zničení všeho, na čem mi záleželo, která zavraždila naši matku, způsobila Estrelinu smrt a mě zanechala nadosmrti zjizvenou.

Žilami se mi pomalu šířil zákeřný žár. „Ne.“ Znělo to rozťeseně.

„Nemáme na vybranou.“

„*My?* Ty se snad taky provdáš za syna psychopatky? Slyšela jsi, co se o něm říká?“

Caliza se napřímila. Bouře v jejích očích propukla. „Nejde jen o tebe. Musím myslet i na Rhodaire. Tohle království je na pokraji propasti. Nemůžeme si dovolit válku. Vím, že to není ideální...“

„Není to ideální?“ udeřila jsem dlaní o stůl. „To myslíš vážně? Nepokoušej se mě chlácholit, Calizo. Nejsem nějaká rozládná hlava rodu, se kterou bys mohla manipulovat.“

„Thio...“

„Vypálili naše líhně. Zabili každíčkou vránu, skoro všechny jezdce i naši matku!“ Bylo mi jedno, že teď už křičím. „Naši *matku*, a ty po mně chceš, abych na to na všechno zapomněla a provdala se za toho bastarda?“ Vrazila jsem jí svou spálenou paži před obličej. „Jak mám na tohle asi zapomenout?“

Calizina tvář se rozhořela jasnou červení. Nekonečně dlouhou dobu zírala na moji zjizvenou ruku. Pak zvedla pohled k mým očím a pomalu vydechla. „Jsme vládkyně Rhodaire. Máme povinnosti ke své zemi, ne samy k sobě.“

Veškerý adrenalin jako mávnutím kouzelného proutku zmizel a zanechal mě prázdnou. „Jsi moje sestra. Povinnosti bys měla mít především ke mně.“

Odvrátila pohled a cosi uvnitř mě hrozilo, že praskne. Nevěděla jsem, že ve mně zůstalo ještě něco, co se dá zlomit.

„Je to jediný způsob, jak udržet náš lid v bezpečí. Poskytneme vám to čas, abychom zesílili, abychom se připravili.“ Slova se

z ní jen řinula, její vyrovnanost se drolila na kusy. „Ardrahanova *Teorie války* a...“

„Tvoje historické knížky o naší situaci nevědí zhola nic! Královna Razel tenhle sňatek využije k tomu, aby nad Rhodaire převzala kontrolu. O nic jiného Illucii nejde. Ty nám nekupuješ čas; prodáváš náš osud!“

Caliza zvedla bradu a ve tváři se jí objevil až příliš známý výraz. Ona věděla, co je nejlepší, ne já. „Svatební obřad proběhne v Illucii v den, který určí Razel. Princ Ericen se tu zítra zastaví během svého návratu z Jindae, aby tě vzal s sebou.“ Odmlčela se. „Je mi to líto.“

Sevěřela jsem okraj stolu, abych neupadla. Caliza se nikdy neomlouvala. V krku mi narostla hrouda, která hrozila, že mě zadusí. Ztěžka jsem polkla. Ona své rozhodnutí nezmění.

Zmocnila se mě silná touha utéct. Skoro jsem zakopla o křeslo, jak jsem vystřelila po schodech vedoucích z terasy. Caliza na mě volala, ale já nezastavila. V uších mi hučelo, když jsem utíkala kolem umírajících palácových zahrad, bez cíle, beze směru, slepá k tomu, kam mě nohy vedou.

Najednou jsem stála před pozůstatky královské líhně a žaludek hrozil, že vrátí mou snídani; hrdlo se mi svíralo, i když jediné, co jsem potřebovala, byl vzduch.

Vchod do líhně byl zatarasený, ale byla tu díra dost velká, abych se bokem protáhla dovnitř. Prodírala jsem se, o rozházené rozbité trosky jsem si odřela paže a roztrhla lem šatů, ale nezastavila jsem se, dokud jsem se nedostala ke schodům do patra, pokrytým nánosem popela.

Věž se zvedala ještě několik poschodí nade mnou, ale ve středové kruhové místnosti se propadl strop, zablokoval schodiště a vytvořil temný výklenek. Schoulila jsem se v něm, rukama si objala kolena a bylo mi jedno, že mám šaty samý popel a že jsem si loket seděla do krve.

Cítila jsem se stejně jako v noc, kdy umíraly vrány – jako by všechno bylo mimo moji kontrolu.

Caliza mě přislíbila princi Erikenovi. Prodala mě a já teď ztratím všechno. Svoje přátelství s Kivou, domov, tu trochu normality, kterou jsem si uchovala – a kvůli čemu? Kvůli pár měsícům příprav na válku, kterou bychom nemohli vyhrát, ani kdybychom měli na obnovu léta? Vojáci Illuciánské říše byli elita sama. Nic jiného by vrány nemohlo zničit.

Tohle všechno byl určitě Razelin úskok. Byla jako kočka bažinná, co si hraje se svou kořistí. Určitě jí to připadalo jako nějaký zvrácený žert. Proč by jinak o tohle manželství žádala?

Povědomá tíha mi opět dosedla na ramena. Ani jsem se nepokoušela přimět ji zmizet. Vznášela jsem se v prázdnotě, moje budoucnost byla pryč a moje minulost až příliš přítomná. Teď víc než kdy dřív jsem si přála, aby mě vrána odnesla daleko, daleko pryč. Letěly bychom přímo přes Korovi a Jindae k neprozkoumané divočině na východě. Nikdy bychom se nezastavily.

Ale vrány byly pryč.

2

Skrz pozůstatky oken líhně pronikalo zlaté sluneční světlo. Vzduch časného odpoledne byl prostoupený horkem a pachem kouře, ale moje kosti se proměnily v led. Nepohnula jsem se ze svého místa na zemi, jen jsem do prachu a popela nakreslila několik obrázků, které jemně rozfoukával teplý vánek.

Vzpomínky kolem mě vířily jako listy stržené větrem: jak jsem se tady v hnízdišti scházela s Estrel kvůli svému jezdeckému výcviku, jak jsem škádlila Calizu, když vrány ignorovaly její rozkazy, jak jsem se uprostřed bouře vytrácela z paláce, abych si se svíčkou sedla sem, mezi ptáky, hřející, tiché, spokojené.

Otáčela jsem Estreliným náramkem na zápěstí. Moje matka zemřela ani ne pět stop od místa, kde jsem teď seděla, zabili ji illuciánští vojáci. Vsadila bych si na ni i proti stovce Illuciánů, ale té noci...

Objala jsem si kolena, přimáčkla je k hrudi a marně jsem se snažila si představit, co by udělala v mé situaci. Caliza, která se připravovala na roli královny, se matky držela jako peří na vránách. Já jsem strávila více času s Estrel, protože jsem se učila na jezdkyňi. Říkalo se, že já a Caliza jsme jako matka rozdělená na půl: já tvrdohlavá a nezávislá, Caliza neochvějná a neotřesitelná s talentem poradit si s lidmi a politikou.

Naše matka by možná spolkla pýchu a provdala se za Ericena, stejně jako by to udělala Caliza. Nebo by možná tu žádost vmetla královně Razel do tváře. Nikdy jste nevěděli, se kterou její stránkou se setkáte, pokud jste si vůbec získali její pozornost. Někdy jsem mívala potíže i s tím.

Na půl vteřiny jsem zvažovala modlitbu ke Svatým, osmi původním jezdcům. Pověst říkala, že s pomocí Sellů, prastarých stvoření, jimž se připisuje stvoření vran, založili Aris. Ale během Ronoch žádní Svatí nepřišli. Budťo neexistují, nebo je jim to jedno.

Moje myšlenky mě přikovaly k zemi. Vrátit se do hnízdiště byla chyba. Dřímalo tu příliš mnoho vzpomínek.

Už to byly alespoň dvě hodiny; Caliza si bude dělat starosti. Nějaká moje malicherná část v tom nacházela zadostiučinění a měla chuť ji nechat, ať si láme hlavu, kde jsem. Nikdy jsem nebyla zvláště dobrá v ovládání svých emocí, ale už to byly týdny, co jsem na něco reagovala tak silně jako na své zasnoubení. Možná to znamená, že se mi daří líp, třebaže jsem si to myslela už předtím. Proč nemůžu být prostě v pořádku?

S povzdechem jsem se opřela o zeď, abych vstala. Šaty jsem měla samou sazi a loket celý od krve, jak jsem se odřela, když jsem se prodírala do hnízdiště. Potřebovala jsem koupel. Kromě toho sedět tady Ericenovi v zítřejším příjezdu nezabrání.

Dnešek měl být dobrý den. Ta slova mi zněla ozvěnou v zející díře v mém hrudníku.

Když jsem si oprašovala popel z šatů, jak to jen šlo, pohled mi uvízl na kousku spálené kůže na kraji věže. Dřepla jsem si a přejela prsty po povědomých záhybech, které kdysi tvořily ramena jezdcova leteckého oděvu. Dokázal se ten, komu to patřilo, dostat z věže živý?

Vstala jsem a přejela konečky prstů po zčernalé okenní rímse. Snažila jsem se vzkřísit pocit, který ve mně vždycky líheň